

Daniela UCIERIU   Raluca ARDELEANU

Cele trei avataruri ale scorpionului

Cu ilustrații de Carmen PARII

POLIROM
2026

Cuprins

I. Cele două medalioane	5
II. Serul misterios.....	10
III. Doi bătrâni misterioși.....	16
IV. O nouă fereastră se deschide.....	19
V. Schimbare de planuri.....	22
VI. Caterina de Medici.....	25
VII. Scrisoarea abatelui Helinandus Suger.....	31
VIII. Întâlnirea	37
IX. Teme de vacanță.....	40
X. Medalionul roz.....	43
XI. Bâlci în piața catedralei.....	49
XII. Înapoi la Opera Garnier.....	53
XIII. Șopârla cu cap de leu	57
XIV. Dezvăluiri.....	62
XV. Tunelul.....	65
XVI. Cheia	70
XVII. În tunelul timpului.....	75
XVIII. Alte dezvăluiri/Lyly se destăinuie și ea	81

XIX. În celula Theodoriei.....	84
XX. O descoperire înfricoșătoare.....	88
XXI. De la capăt	91
XXII. Se conturează un plan.....	97
XXIII. Căutări	101
XXIV. O altă cheie.....	105
XXV. Cad măștile	110
XXVI. Casa părăsită.....	115
XXVII. Abatele Helinandus Suger primește o vizită.....	119
XXVIII. Elixirul adevărului	125
XXIX. Suger călătorește în prezent.....	128
XXX. Deznodământ	135

XIV

Dezvăluiri

Restaurantul japonez Zen, Paris, 2026

Ana își strânse din nou fata în brațe.

— Mulțumesc, iubita mamei.

Sophie roși și nu mai spuse nimic. La ieșire le așteptau un impresar și nenumărate buchete de flori.

— Suntem gata să vă propunem un contract în Franța.

— Ne-ar fi plăcut să acceptăm, dar trebuie să ne întoarcem în țară.

— Nu e nevoie să ne răspundeți pe loc. Gândiți-vă bine, măcar pentru tânăra balerină.

Ana refuză a doua oară, cu un zâmbet grațios.

— Anul viitor, în vară, organizăm un Festival Medieval. Ne-ar face plăcere să evoluăți din nou pe scena noastră, cu un program de dansuri de epocă.

— Asta putem accepta, cu mare bucurie. Suntem onorate de invitație.

— Minunat, ținem legătura.

— Sigur. Acum vă rugăm să ne scuzați, trebuie să plecăm.

Conduseră restul ansamblului la hotel, cu tot cu părinții însoțitori, și plecară.

— Seara asta o s-o petrec cu fiica mea, anunță Ana. E prima ei călătorie la Paris.

„Aici locuiesc“, își zise Sophie cu o sclipire poznașă în priviri.

— Cu ce sărbătorim?

— Cu sushi, evident.

Când văzu apreciatul fel de mâncare, fata ezită.

— Ai fost extraordinară! Sunt atât de mândră de tine. Pur și simplu m-ai salvat. Și pe mine, și ansamblul. Ne-am fi întors în țară acoperiți de rușine. De asta urmăreai orele mele de balet! Trebuia să-mi spui că vrei și tu să participi.

Sophie era însă prea concentrată la farfurie ca să se poată bucura de laudele Anei. „Ce sinistru arată și n-are niciun gust. Ar trebui să încerc pasta asta. Măcar are un verde plăcut.“ Luă o gură de *wasabi* și aproape că leșină. O trecură toate apele și-i ieșiră flăcări pe nas ca unui dragon.

— De ce pui atâta *wasabi*? Ce-i cu tine? o întrebă Ana în timp ce-i întindea un pahar cu apă.

Sophie îl bău repede, apoi se codi nițel, dar se văzu nevoită să mărturisească:

— Cred că trebuie să-ți spun ceva.

— Te ascult.

— Promiți că o să rămâi calmă?

— Sigur, puiul meu.

— Și c-ai să mă crezi?

— Povestește-mi fără nicio grijă.

Sophie începu să-și depene fantasticele mărturisiri.

— Nu sunt cine crezi tu. Mă cheamă Sophie și m-am născut în 1535...

— Poftim? Ce-s tâmpeniile astea? Vino-ți în fire! Dar Sophie continuă hotărâtă.

— Te-am rugat doar să mă ascuți. Fac balet în fiecare zi cu marele maestru Balthasar de Beaujoyeulx sau Baldassare da Belgiojoso, pentru că e de origine italiană. De asta m-am descurcat așa de bine și am deprins atât de repede mișcările. Sunt aici împreună cu prietena mea Lyly, a cărei mamă, Theodora, a dispărut subit.

Urechile Anei se făcură cât pâlția, iar ochii cât cepele. Sophie își continuă povestea, apoi Ana, pe jumătate convinsă, întreabă:

— Și unde e fata mea?

— Cu Lyly, la Biserica Saint-Denis, unde speră să găsească indicii despre dispariția Theodoriei.

— Mergem acolo, hotărî Ana și se ridică brusc în picioare. O să le găsim și pe fete și pe doamna Czerny, orice-ar trebui să facem pentru asta.

XV

Tunelul

Saint-Denis, 1141

După prima lui întâlnire cu alchimista, abatele Helinandus se întoarse la locul în care descoperise medalioanele și se așeză lângă lespeda cu pricina. Simțea nevoia să înțeleagă tot ce i se întâmplase. Era sigur că puterea călătoriei în timp i se dezvăluise la momentul potrivit, când problema vitraliilor de la Saint-Denis părea să nu aibă rezolvare. Dar parcă era un cadou mult prea mare pentru acea situație, oricât de importantă ar fi fost găsirea nuanțelor perfecte.

Așteptă să vină ora la care muncitorii plecau acasă și șantierul se cufunda în liniște și întuneric. Aprinse o torță și se apucă să înlăture celelalte bucăți de piatră care alcătuiau lespeda. Cu multă răbdare și cu mâinile zdrelite, abatele o mută pe toată, apoi și pe cea de dedesubt, până ce spațiul deveni suficient de încăpător ca să se poată strecura înăuntru. Spre marea lui uimire, dincolo de straturile de piatră se căsca un tunel fără fund.

Coborî în măruntaiele pământului, pășind sfios. Torța arunca în jurul lui o lumină tremurătoare. Străbătu o distanță mărișoară, apoi se opri brusc. Drumul părea să se termine într-o oglindă mișcătoare. O atinse. Nu era dură, cum te așteptai să fie o oglindă. Din contra, mâna îi trecu prin ea. Împins de-o curiozitate greu de stăpânit, Helinandus păși cu totul prin „oglină”. Un suflu puternic îl răsuci pe toate părțile, purtându-l înainte prin ape argintii, involburate. Apoi fu scuipat într-o celulă întunecoasă și goală, al cărei grilaj era dat de perete. Tiptil, ca un hoț, ieși din celulă, având mare grijă să nu fie observat, și ajunse într-o curte interioară unde încercă să descopere în ce loc și în ce an se afla. Pentru că vârtejul argintiu care-l propulsase acolo nu-i lăsase nicio îndoială: călătorise din nou în spațiu și timp.

Noroc că nimerise pe lumină. Nu găsi niciun indiciu, așa că ieși din incintă și începu să rătăcească pe străzi. Zări un grup de călugări îmbrăcați ca el și nu se mai strădui să treacă neobservat. Vocile care-l înconjurau păreau să vorbească în franceză, dar auzea și cuvinte pe care nu le înțelegea. Zâmbi. Era un literat, un erudit chiar, și se bucură să constate că limba era vie, că se modifica în timp și evolua. Apoi se bucură din nou: nici nu ieșise bine pe poarta închisorii, că dădu de o apă pe care-o cunoștea. Era fluviul Sena.

O luă de-a lungul malului, în amonte, și zări impozanta Catedrală Notre-Dame, pe care o admirase cu câteva ore în urmă, când o vizitase prima oară pe alchimistă cu ajutorul medalioanelor. În fața catedralei era un soi de piață, unde vânzătorii înșiraseră pe jos legume și fructe de tot felul. Câțiva negustori mai înstăriți aveau tarabe din lemn pe care-și înșiraseră mărfurile. Pielari, țesători, spițeri, brutari. Pâinea proaspătă mirosea amețitor. Abatele simți că încep să-i ghiorăie mațele și că-i plouă-n gură. Helinandus nu mâncase de dimineață. Ar fi mușcat și el dintr-un coltuc crocant, dar banii pe care-i găsi prin buzunare nu semănau cu cei din mâinile altor oameni.

Apoi atenția îi fu distrasă de părul roșcat al alchimistei, oprită la o vânzătoare de ciudățenii. Pietre, cozi de iepure, fiere de dragon, pene de bufniță și păr de nutrie zăceau amestecate cu plante uscate și fel de fel de pulberi. Mai mult ca sigur, Theodora își aprovizionă laboratorul. Abatele o lăsă în pace, hotărât să dea curs bănuielii care tocmai îi încolțise în minte. Atinse medalioanele de la gât, cu gândul la mult iubita lui biserică, și în clipa următoare se trezi în același loc și timp de unde plecase. O luă din nou prin tunel până la oglinda involburată, ajunse în aceeași celulă și porni iar pe străzile Parisului. De data asta, în altă direcție. La scurt timp, o zări pe